06

Eugen Ștefan Lenghe

INSULA DE CEARĂ

CLUBUL SF

EUGEN ŞTEFAN LENGHEL

INSULA DE CEARĂ

✻

PRIMII PAŞI, ÎNTÎIUL DANS...

Labirint

BUCUREŞTI – STR. FRANZELARI, 25
P. O. Box 18 – 122

— Vei pleca mîine, îmi spuse șeful, fixîndu-mă cu atenție.

I-am întors privirea, puțin surprins. Credeam că glumește. Eram atît de obișnuit cu programul meu monoton și rigid încît deplasările în afara Centrului mi se păreau absurde.

— Și cînd voi termina studiul meu asupra evoluțiilor paralele ?

— La timpul lui. Te vei ocupa în continuare de aceeași problemă. De-aceea te-am ales. Ești singurul în stare să schițeze harta unui ecosistem planetar...

— Dar asta poate s-o facă oricine. Cei de la specii noi n-au de lucru.

— Sînt slabi. De ce nu mă lași să termin ? Vei studia un sistem total dezechilibrat. Vreau în același timp și relații asupra evoluției lui și soluții de salvare. Te rog să mai aștepți... N-o să fie ușor. Pe acea planetă e deja instalat un „coleg". De la albaștri. Cred că hidrologii nu l-au verificat îndeajuns de bine și s-a strecurat între ei. Te întrebi ce naiba s-a întîmplat de a trebuit să te scoatem din vizuina ta, nu-i așa ? Uite, tipul e instabil psihic. E acolo cam de multișor și n-a mai vrut să se întoarcă luna trecută, cînd l-au chemat. Tu va trebui să afli adevărul. Nu știm dacă e cazul să intervenim urgent. Tu vei decide. Acum amănuntele. Știi să înoți ?

Cred că am făcut ochii mari. L-am văzut că începe să rîdă. Oricum, știam să înot destul de bine.

— O să ai o mare surpriză acolo : e foarte multă apă. Cred că nu te deranjează prea tare. Va trebui să fii o persoană cît mai anonimă, un turist oarecare, cum sînt

milioane. O navă de-a noastră te va aștepta mai tîrziu în zonă. Și iată „cartea verde"...

Un dreptunghi cu aparențe de ceramică, flexibil, avînd pe una din fețe numele meu scris cu litere aurii și sigla Comitetului Ecologic Pangalactic.

— Ai grijă de ea ! E unică. O dată pe zi emite un micro-impuls, permițîndu-ne să te localizăm. Dacă o apeși în dreptul siglei, alt semnal va fi emis. Dacă, întîmplător, te vei afla în ocean vei fi recuperat de navă. „Cartea verde" e destul de cunoscută și respectată în multe lumi, dar unde mergi tu eu nu m-aș baza numai pe asta. Cam atît. Ești liber !

Am ieșit din birou cu senzația că sînt aruncat în groapa cu lei. Să părăsesc Centrul... Să-mi abandonez laboratorul...

* * *

Privesc fața lui Clavis prin apa tulburată de aerul ce se strecoară printre buze. Arată puțin îngrijorat. Lent, bate cu arătătorul în cronometru și se ridică spre cer. Acum aș vrea să știu ce este cerul. Nu mai există nici sus, nici jos, ci doar gîndul fugar că aerul se găsește sub o geană de lumină. Dau bucuros din cap și mîinile-mi flutură larg. Zbor. Înot. La suprafață, lumina mă orbește și apa din ochi devine neașteptat de supărătoare. Ne apropiem de iaht, agățîndu-ne osteniți de scară.

— Puțini pot rezista atît de mult sub apă.

— Fără antrenament, da ! remarc, gîndindu-mă la desele mele întîlniri cu oceanul. E pasiunea mea, în definitiv !

— Ce importanță are ?

— Vezi tu, Clavis, pentru mine viața reprezintă însăși amintirea vieții. Trăiești prezentul, dar nu-l simți decît după ce-a trecut. Mă întristează gîndul, dar eu, noi sîntem doar colecții de înregistrări false. Vezi tu amănuntele clipei trecute ? Gîndim : punem de-a valma frînturi de imagini culese din ungherele prăfuite ale memoriei. E mult, e puțin ?

— Credeam că ești obosit. Mereu îți place să filosofezi...

— Nu filosofez, sînt vorbe de clacă ! Clișee decupate din alte clișee... Filosofia e o minciună, e încercarea unor

disperați de a-și justifica existența sau reușita unor parveniți de a fabrica-o.

— O, cîrtitorule... Hai să bem ceva fără sare.

— Corect, ești un sfînt!

— Așa îmi placi, vesel, spune Clavis, urcînd în cockpit cu mișcări de pisică. Ce zici și de o gustare? Adineauri simțeam că mă satur numai cu aer și, la naiba, era adevărat. Acum cred că aș mînca și lemn. Ai renunța vreodată la toate astea, la plăcerea de a fi scufundător?

— Nu știu...

— Ereticule! Te iert! Pînă ajungem la țărm. Pe urmă te judecăm; te frigem la foc mic, să te frăgezești, și tăiem fiecare cîte o bucățică...

— Canibalule! Mi-e sete...

— Apă de mare.

— Nț! O vreau pe aceea.

În cabina strîmtă și întunecată, arătătorul meu se îndreaptă spre sticla zveltă, sigilată cu ceară verde.

— Riesling d'O. Ce gusturi ai! Eu, cel puțin, prefer prismele. Drepte.

Și, fără să ezite, înhață una, aruncîndu-i capacul metalic peste umăr.

— Nu mai are nevoie.

— Pun pariu că mîine, la ora asta, ai să dormi bușteau.

Mă privește nedumerit. O clipă doar, pînă să ridice sticla. Mișcarea o știu de mult, așa că m-am întors după un pahar. Hula de larg ne leagănă ușor. Lichidele își fac loc în noi, perverse. Și avînd alături oceanul în care eu mă scufund mai mult din plăcere, iar Clavis numai din datorie, mă întreb ce nevoie au ei de mine? Cu ce pot eu să-i ajut pe Alan, Marlene, Cornelius?

Dincolo de hublou, valuri încrețesc ușor suprafața apei, făcînd să tremure imaginea soarelui la asfințit. Deasupra noastră bîzîie un motor. Patrula de coastă. Pun la loc sticla neterminată și o mîngîi ușor. Mîine nu mai scapi! o amenință. Clavis deja privește acuarela din perete. Nu cred că mai e în stare să se miște singur. Îl iau în brațe și-l culc în hamac. Apoi, agățînd pe drum un sac de dormit, urc treptele spre punte.

Cînd m-am trezit, soarele ardea pe cer. Eu mă zvîrcoleam ca un pește nimerit direct în tigaie. Și totuși, era plăcut. Visasem ținuturile natale, lungile partide de pes-

cuit la care mergeam doar pentru fericirea de a lenevi ore în șir, cu un băț proptit alături. Niciodată nu prindeam ceva de soi.

Ziua de azi, cu un singur soare pe cerul gol, se anunță a fi de o simplitate exagerată. Nu știu ce altceva aș putea face decît să-l privesc pe Clav sforăind. Mă hotărăsc repede să epuizez aceste posibilități. Gînduri absurde îmi amorțesc creierul legănat de valuri. Încă nu sînt treaz de-a binelea și confund realitatea cu ideile mele despre ea. Buzzerul telefonului are o melodicitate aparte în cadența sforăitului matinal. Trec minute întregi pînă să-mi dau seama ce sună atît de straniu. Mă deplasez în cabina alăturată, întovărășit de prietena mea credincioasă. O sărut pe gură, rostind un ‚o' prelung, și ridic receptorul.

— Ce dracu' faceți acolo ? Dormiți ca niște porci, și eu mă zbat degeaba ! Marlene și Bimbo au dispărut. Sînt sigur că n-aveți nici o veste, dar...

— Cine-i Bimbo ? Cum au dispărut ?

— Bimbo ? Nici eu nu știu prea bine, întreabă-l pe Davis.

— Davis ? Poate Clavis.

— Da, la naiba, Claude Davis, și lasă-mă să continuu ! Sîntem cu toții în rahat ! N-ai avut vreme să afli prea multe despre noi. Spune-i lui Clavis că te poate iniția. Și despre ceilalți doi : sînt ca și morți, dacă au intrat pe mîna negrilor, ceea ce este foarte probabil. S-ar putea să știe ceva și despre voi. Dispăreți din zonă ! Debarcați unde vă place și abandonați chestia aia afurisită !

— Nu vorbi așa ! Mai sîntem doar pe ea...

— Iartă-mă, dar nu-mi place nimic din ce e legat de apă. Încă ceva : să nu luați legătura cu noi în următoarea săptămînă. Sînteți liberi să supraviețuiți cum puteți... Adio !

— Alo...

Chemarea se risipi în eter. Ne și vedea morți. Avea ceva dreptate băiatul. Aseară parcă ne survolase un elicopter. Și totuși, viața merită s-o trăiești !

Motoarele deja fluierau la turație maximă cînd m-am dus să-l trezesc pe Clavis. N-aveam timp pentru formalități. Am apelat deci la metode radicale : „puțină" apă

de mare. Cînd a început să fornăie și să protesteze i-am mai administrat o porție. A stat cîteva clipe nemișcat, pînă a prins zgomotul mașinilor, apoi privirea i s-a întunecat.

— Ai blocat cîrma ?

— Da.

Undeva se sparse o sticlă. Nu-mi păsa.

— Spune-mi ce s-a întîmplat !

I-am povestit conversația. Mai multe întrebări îmi stăteau pe limbă.

— Schimbă de drum 228.

Nu mai eram egali. Știa cum să ieșim din încurcătură, știa și în ce constă aceasta. Eu eram pentru el doar un foarte bun scufundător. La ce sînt buni scufundătorii ?

— Bătrîne, dacă sîntem prinși pe mare nu scăpăm ! Pe uscat, nici atît ! Singura noastră șansă e să ajungem la bază și s-o întindem de pe planeta asta nenorocită. Unul fără celălalt nu facem doi bani. Cu orice risc, trebuie să fim întotdeauna împreună. Înțelegi ?

Iahtul sărea peste valuri înaintînd pe drum 228. Harta stătea alături, întinsă. 228-ul ducea în mijlocul oceanului, spre o insulă izolată — Tuamini.

— Zimerund nu mi-a răspuns la unele întrebări, dar m-a rugat să ți le pun ție. Îi era frică să nu fim ascultați.

— Păi da, că nu l-a lăsat inima să ne dea programe și memorie pentru rîșniță ! I se pare acum că mesajele nu sînt îndeajuns de bine protejate. O să fie torturat cu unghiile lui, zgîrcitul ! Vrei să afli în ce-ai intrat, nu-i așa ? Tu, eu, ceilalți sîntem turiști sau funcționari importați. E o planetă frumoasă și bogată. Cine o exploatează ? Orice nou venit, cu excepția indigenilor. Ei sînt prea fragili. Mor ca muștele din cauza poluării. Fum, acizi, polimeri... Noi ne-am obișnuit cu astea, ei nu. Sînt civilizați. Cunosc o groază de lucruri, dar n-au industrie. Se pot descurca fără ea. Noi am întemeiat primele centre comerciale. Începutul a fost promițător : nici o neînțelegere nu s-a strecurat. Dar au trecut secole de-atunci și micile ateliere de întreținere s-au transformat în coloși. Pașnicii locuitori n-au protestat. Nu le stă în obicei să se certe. O facem noi și pe-asta, în locul lor. Iar poliția regală tot cu noi are treabă.

— Regală ? Aiurezi !

— Nu. Încă nu s-a aflat de ea, dar există. După cum există și un rege care vrea să stăpînească această planetă.

— Și eu ce rol am în această poveste ?

Claude mă privi uimit, așa cum privești un arierat mental dîndu-și în petic.

— Tu ești biolog. Ești singurul biolog pe planetă, cu excepția regelui. Mă mir că mai ești în viață. Caută să înțelegi ce înseamnă asta.

Cred că arătam într-adevăr ca un prost și făceam eforturi sincere să par și mai prost. Și totuși, îi provocasem pe toți doar cu simpla mea prezență, ca un gîndac picat pe un mușuroi de furnici. Abia acum simțeam frica celui pe cale să fie condamnat.

— Acostăm în Tua, rezervăm o cameră la hotel. Să nu faci gafe : o singură noapte. Închiriem o mașină. Nu cred c-o vom folosi. La opt apune soarele, la opt treizeci traversăm insula pînă la promontoriul acesta. Davis desenase o hartă a insulei și-mi arăta cu degetul traseul pe care-l aveam de parcurs.

— Aici părăsim uscatul și ne scufundăm. La două sute de metri este baza noastră. Împrumutăm o navetă și ne luăm adio. Asta-i tot !

Elicele învolburau sincron apa, lăsînd în urmă un siaj vizibil pînă spre orizont. Eram în șah și fugeam cît ne țineau puterile. Următoarea mișcare putea fi mat, dacă nu ne mișcam și mai repede. Să le dăm impresia că ne grăbim, dar mai puțin decît o făceam în realitate. Claude joacă șah mai bine decît mine.

Priveam apele dinainte prin geamul stropit de valuri. Cerul era încă senin, albastru, dar pentru mine se întunecase. Simțeam o aripă neagră mîngîindu-ne frunțile. Clavis părea la fel de neguros. Sudoarea i se prelingea pe tîmple. Ascultam fluieratul turbinelor de suprasarcină, cu urechea spre înalt, pîndind un zgomot de bondar furios. Speram să-l aud. Îmi simțeam gîtul uscat și limba de lemn.

— Ce-ai zice de-o înghițitură ?

— Te-ai prostit ? îmi aruncă Davis, după ce mă studie o clipă. Trebuie să evităm orice incident, odată ajunși în port. Ei așteaptă doar un pretext să ne înhațe.

— Ar putea și fără.

— Nu, sînt morali. Nu-i confunda cu bătăușii murdari din Bronx. Nu-i subestima. Nimeni n-a aflat lucruri sigure în legătură cu Marlene, dar misiunea ei era pe lîngă „negri". Fărîzimi n-a suflat nimic, nu ? Am ajuns să plătim noi pentru niște cîini fără suflet ! În loc să mîngîi o pereche de sîni tari ca piatra sau să iau coapsele unei blonde drept frapieră, mă bălăcesc, nu-i așa, în apa calmă din ochiul unui ciclon...

Cuvintele i se loveau de neputința mea de a înțelege. Îmi păreau străine și fără sens. Încremenisem, hipnotizat de punctul negru care se lățea pe linia orizontului. Pînă acum îmi fusese frică. Mă contemplam cu dispreț, șoarece orb alergînd prin labirint după o ipotetică recompensă, căutînd să evite înfundăturile și capcanele. Un cobai fericit dacă poate să scape cu viață măcar pînă la jumătatea labirintului.

— Davis, cine sînt „negrii" ? Cum arată ?

— Oameni. Ca tine, ca mine. N-au avut de lucru și „regele" i-a angajat. În principiu, nu sînt răi. Dar prostia și respectul față de patron le dă puterea de a distruge. Sînt îmbrăcați în negru, ca niște ciocli. Oribil.

— Cum îi ocolim ?

— Nu știu. Ei sînt peste tot... Și nu mai pune întrebări neroade !

Între timp, iahtul se apropiase de port. Farul se înălța suplu pe faleza din dreapta. Davis introducea ultimele date pentru acostare.

— Claude, dă-mi mîna !

Palmele noastre s-au întîlnit, încleștîndu-se.

— Pînă la capăt !

— Împreună...

Docurile erau goale. Cîțiva oameni răzleți se plimbau fără scop, încolo și-ncoace. Altădată, transportoarele ar fi mișunat nebunește, optimizînd traseele în permanență. Am așteptat să ne lipim de cheu și am sărit cu parîma lîngă o bábá. După ce am asigurat iahtul, m-am întors iar în cabină.

— Claude, cred că ne-așteaptă.

— Și dacă ? Sîntem curați ! Fă-te că nu-i observi...

— Bine. Mergem la hotel ?

— Îhîm, mormăi el aplecat sub comenzi. O clipă, să scurtcircuitez memoria...

— E necesar ?

— Cu banditii noștri, nu poți fi sigur niciodată... Gata. Vira ancora !

Nu ne-au oprit în port. Nici la hotel nu ne așteptau, înarmați și sobri. Dar în cameră pereții erau tapetați cu microfoane. Cînd le-am descoperit mi s-a zbîrlit părul și nu mai voiam să spun nimic. Pînă la urmă am trecut și peste asta. N-aveam încotro.

— Claude, am un chef să merg la fetițe... Mă simt ca un bătrîn lup de mare reîntors acasă după doi ani de numărat valurile. Îmi amintesc de o brunetă...

— Prostii ! Nu dau o clipă din viața mea pe o brunetă. Privește cu atenție o blondă bine făcută, dar numai cînd ai asigurat-o că n-o filmează nimeni — porcii sînt în stare să-ți înregistreze și noaptea nunții — atunci să vezi spectacol ! Dar să știi că ai dreptate. Decît să salivăm degeaba, mai bine dăm o raită.

Microfoane peste tot : pe coridoare, în lift, pe stradă...

— Hai întîi la *Taurul de Coastă*. E mai plăcut decît în altă parte. Trec fete pe-acolo, o groază !

— Dar nu închiriem o mașină ? i-am reamintit lui Davis.

— Cum să nu ! Hai pe-aici.

O stradă îngustă, mărginită de garduri vii ; intrăm sub bolta pomilor arcuiți peste trotuar.

— Data trecută am văzut un garaj. Cred că au ceva bun și pentru noi, dacă nu le-au dat pe toate.

— Sper.

— Ia spune : tu ce obișnuiai să conduci ?

— Electro. Rareori un hover. Tu ?

— N-am preferințe. Îmi place orice. Numai să meargă.

Tălpile noastre loveau ritmic asfaltul, făcînd să răsune aerul serii. Iarăși, soarele, căzînd roșu spre orizont, îmi spunea cu reproș : „Se termină o nouă zi. Încă o zi pe altarul timpului pierdut". Pași măsurînd secunde, mișcări mecanice de cronometru. Sînt fără vîrstă, exilat în afara timpului. Jucător pentru care orice miză nu mai are valoare, gata oricînd să-și joace ultima carte, din nepăsare. Par a fi om, poate că sînt. Nu știu. Între mine și ceilalți e o limită care modifică totul, fără excepție...

— ...Două ?

Dacă Davis îmi propunea să luăm și a doua mașină, nu era cazul să-l refuz.

— Da.

Am intrat pe poarta garajului. Demodat. Nepractic. Obișnuit cu imensul block-parking de-acasă, zîmbesc. Rugina sfîrtecă tot ce poate. Anvelope, turbine, fuste de cauciuc se ivesc dintr-un munte de gunoaie. Este mai degrabă un depozit de fier vechi sau un cimitir de mașini. Ascunsă în spatele rablelor, ușa unei gherete scîrțîi a deznădejde. Sus, pe unul din pereți, era scrisă, cu vopsea odată albă, taxa.

— Land-hoverul se ține bine. Ce zici, îi facem proba ?

— De acord.

— Treci tu la comenzi !

Bordul era clasic. În stînga, obișnuita fantă pentru cartela de credit. Am scos-o din buzunar și am depus-o înăuntru. Tabloul de bord se lumină. Turbinele începură să bîzîie surprinzător de silențios. Fusta se umflă, ridicîndu-ne brutal. În afara cabinei, închisă ermetic, praful se ridica în nori groși.

— Cu asta ajungem oriunde.

— Numai să ne lase.

— Ne descurcăm noi. Pînă una-alta, hai în oraș să mîncăm ceva.

O clipă am stat, privind comenzile, încercînd să-mi amintesc cum se conduce așa ceva. Am reușit. Imediat, turbinele începură să bîzîie mai tare și rabla o porni încet spre poartă. Curînd după ce-am ieșit din garaj, mă prinse beția vitezei. Acceleram nebunește, ignorînd tot ce nu avea legătură cu fîșia îngustă a asfaltului din față.

— Mergi mai încet, omule ! Nu ești pe pista de concurs.

Claude era puțin îngrijorat. Cu părere de rău, am încetinit, cît să pot observa ce se întîmplă pe trotuar. Strada era pustie, mărginită de cîteva clădiri scunde. Pomii, foarte rari, păreau uscați. În depărtare, cîteva coșuri imense azvîrleau nori negri spre cer.

— Ale cui sînt aruncătoarele de fum ?

— Ce anume ? A, vorbești de platforma Kingold ? Ale „regelui". El are puterea economică. De el depinde cam jumătate din planetă, bineînțeles coloniștii. Indigenii nu contează.

— Ziceai că e biolog, ori...

— Este, și încă unul foarte bun. Însă are ambiția să transforme acest bulgăre de mîzgă într-o imensă hală industrială. Fabrică roboți.

— Androizi ?

— Te-ai tîmpit ? Roboți utilitari : care de luptă automate, nave automate, bucătărese cu program, autocolanți și alte minuni de-astea. Atît îi trebuia : să se-apuce de androizi. Ar fi zburat de-aici. Și ce bine ar fi fost !

— Dar tu, ceilalți ?... Ce învîrtiți ?

— Căutăm cealaltă rasă inteligentă. Se-ascunde în ocean. N-avem nici un fel de probe pînă acum, dar... Eu sînt etnograf. Peste tot, în orice zonă, întîlneam tradiții care aminteau de această a doua civilizație, de contactele periodice între cei de pe uscat și cei din apă. Cu timpul, am reușit să ne construim baza subacvatică și să ne aducem în secret oamenii. Dar tu ești primul biolog. Și ai venit singur. De-asta ne-a surprins reacția „regelui".

— De ce n-ați încercat să-l distrugeți ?

— Ba am făcut-o ! Marlene, Bimbo... Oprește aici, e un local excelent... Și încă un amănunt : nimeni nu a ajuns pînă acum în apropierea lui Kingold. Nu știm unde se află...

Turbinele fluierau, învîrtindu-se din inerție. Imagini mi se succedau pe retină, lucruri văzute pe acest țărm exotic cu aparențe terestre. În ușa barului stătea o negresă cu coapse prelungi. Îmi venea greu să-i descriu îmbrăcămintea.

— Clavis, tipa e îmbrăcată sau mi se pare ?

— Habar n-am. Hai s-o întrebăm ! Poate o servim cu ceva.

Am scos cartea de credit din fantă și portierele s-au deschis. Înainte de a coborî am apăsat, totuși, pe „rezervat". Un gest care nu mi-a luat mai mult de două-trei secunde. Însă Clavis deja vorbea cu fata și, înconjurîndu-i umerii cu brațul stîng, se întoarse spre mine.

— El e George, îi spuse. Apoi, rostind spre mine : o veche prietenă de pe Terra. Se mai întîmplă să am și noroc !

— Încîntat, am mormăit cu întîrziere.

— Calizû, intrăm o clipă ? întrebă el.

— A, nu, aș prefera să mergem în altă parte, unde e mai liniște...

— Perfect ! am sărit, oarecum nemulțumit de perspectiva barului. Mi-e foame. Unde găsim ceva de mîncare ?

— Atunci să mergem, se hotărî Davis aruncîndu-mi o privire plină de reproș !

Întorcîndu-ne din drum, căutam o logică celor de-abia spuse. Căci numele meu nu era în nici un caz George, iar Claude nu bea chiar la orice oră. Am renunțat, auzind glasul dulce al fetișcanei.

— Daniel, după colț au ceva nemaipomenit...

De-ar fi așa ! am exclamat eu în gînd. Pășim agale pe bitumul încins. Rîșnița de kilometri ne așteaptă cuminte unde am lăsat-o. Nu trebuie să ne apropiem de ea, căci, în cabină, un suflet stingher pîndește o clipă anume...

— Daniel, am folosit prea mult hoverul. E timpul să renunțăm la el.

— Nu serios ? Cum ajungem la... ?

— Pe jos. Jucăria e ocupată de altcineva.

Aveam ghinion. La primul colț de stradă, indivizi îmbrăcați în negru se apropiară de noi și ne apucară de mîini. Calizû privi înmărmurită, apoi, dîndu-și seama, o luă la fugă. Nimeni nu încercă s-o prindă. Iar noi ne-am supus fără să ripostăm. Ar fi fost zadarnic. Rabla noastră ne ajunge, urlînd.

— Draga de ea, nu ne-a părăsit !

Nimeni nu vrea să spună nimic. Tăcere și întuneric ne învăluie de pretutindeni, ca pe marionete la sfîrșitul reprezentației. Îl privesc pe Claude. „Unul din noi...", citesc în ochii lui. Unul din noi.

Nu recunosc locul unde ne-am oprit. Sîntem împinși de la spate spre hrubele căscate la capătul treptelor. Unica direcție în care putem merge e în jos : infernul. În aerul jilav al subsolului se aude o ușă grea trîntindu-se.

— Claude...

Sînt singur. Întunericul se contopește cu umezeala, înghițind totul. E noaptea dintîi și noaptea eternă a coșmarelor, în care doar pipăitul mai pune formă și nuanță. Picături lenețe, condesate pe beton, alunecă. Cred că alu-

necă. Le simt doar pe degetele cu care-am atins pereții. Mă trintesc pe jos. Închid ochii, gest inutil, și contemplu șirul nesfîrșit al pseudo-alegerilor din viața mea. Iar gîndul absurd că alegerea nu există, ci numai renunțarea... De ce sînt aici ? În realitatea betonului jilav, a ideilor prelinse pe el și adunate în bălți puturoase, mă simt aproape un cadavru.

Orele zboară în tăcere. Dincolo de ușă nu există semne de viață. Nu răzbate nimic. În celulă e din ce în ce mai cald. Mă voi sufoca, pînă la urmă, dacă nu mă vor scoate de-aici.

Scotocesc prin buzunare, în virtutea obișnuinței. Caut ceva, prin învălmășeala de obiecte inutile. Încă nu-mi dau seama ce anume vreau și pipăi febril tot ce mi se pare demn de interes. Indexul mîngîie un disc metalic. Descopăr șanțul circular de pe una din fețe. Un acumulator... Cred că port în buzunare un adevărat bazar pe care au uitat să mi-l confiște. Am găsit și un briceag, aruncat acolo nu mai știu cînd. N-am ce face cu el. Nu mi-ar lăsa timp să-l folosesc. Urmează o brichetă, cartea de credit, o telecomandă, cheia de la hotel și o pastilă. O păstrez între degete și parcă-i simt culoarea de cer încins, la amiază. O înghit fără să mai ezit, după ce îmi amintesc că e activatorul telepatic. Toată amorțeala resemnării se risipește la acest ultim gînd. Ai noștri vor afla totul. Încerc să mă ridic și ușa celulei se deschide, lăsînd lumina de-afară să pătrundă în ochii mei, arzîndu-i. Îmi dau drumul pe genunchi, orbit. Aud pași apropiindu-se. Două mîini mă înhață brutal azvîrlindu-mă spre ieșire. Nu-mi lasă nici măcar timpul să-mi recapăt echilibrul. Simt picioare lovindu-mă dureros în spate. Mă tîrăsc, mut și docil, ca un vierme dresat.

— Luați cîrpa asta de-aici ! Șeful vrea să-l vadă !

Deschid ochii cît să văd doi coloși repezindu-se spre mine. Mă agață fiecare de cîte un braț și mă trag pe coridorul plin de praf. Abia acum începe să mă chinuie foamea, setea, coastele rupte și celelalte. Ridicol, dar n-am ce face. Îmi dau repede seama că necazurile de-abia încep.

Din greșeală, cu intenție, cei doi mă împing pe scările abrupte ce coborau nu știu unde. Aflu însă cum se coboară un etaj fără ajutorul liftului sau al picioarelor.

Cînd ajung jos, nu mai răsuflu. Iau o pauză de viață, de care îmi dau seama abia cînd mă trezesc în biroul „șefului". Privesc derutat pereții cu tapetul scorojit. Imi revin încet, destul ca să-mi amintesc de beleaua în care m-am băgat. Măcar să-i avertizez pe ceilalți, îmi zic eu, concentrîndu-mă spre exterior.

— A-nceput...

— Pocniți-l !

Un munte de zăpadă se prăbușește în capul meu. Realitatea se descompune în fulgi orbitori, compacți și grei. Cînd aerul își recapătă densitatea lui normală, m-am abținut să refac contactul telepatic. Ar fi fost inutil, de altfel, căci știau ce-i cu mine și cu Claude. „Davis, Davis...", chemaseră ei înainte să leșin.

— Omorîți-l ! spuse grasul.

Și, întorcîndu-se spre mine :

— Puiule, vreau povestea vieții tale, așa cum a fost !

Am auzit o ușă trîntindu-se, și cu greu începeam să-mi dau seama că tot ce simțisem în ultimele momente fuseseră gîndurile lui Claude. El primise lovitura care mă ameți̧se pe mine.

Grasul cu fruntea transpirată rînjește dincolo de birou. Fotoliul scîrțiie sub fundul lui lat. Îl privesc apatic, fără chef de conversație. Așteptarea nu-l satisface. Riduri adînci i se desenează pe frunte, iar ochii i se micșorează a nemulțumire.

— Imediat, domnule, să-mi trag puțin sufletul !

Un zîmbet triumfător îi deformează mutra fleșcăită. Ar vrea să fie un dur, cum este stăpînul lui, dar este doar o caricatură.

Am grijă ca vocea să nu-mi trădeze sentimentele și încep să-i torn tîmpenii inventate pe loc. Omul ascultă intrigat, apoi mă întrerupe :

— Vierme, ce legătură e între mă-ta și geologie ? Vrei să mă prostești în față ?

— Păi, cînd a murit mama, au pus-o într-un sicriu de plumb. Îi făcuseră groapa în munți, într-o vale cu totul neumblată, cum scria în testament...

Nu mai zicea nimic. Eu continuam să fabulez, să-i mănînc timpul cu ceva ce se deosebea radical de cruda realitate a crematoriului omniprezent. Nemaivorbind că ai mei erau cu toții teferi și înfloritori. O singură con-

cluzie se impunea. Muntele de grăsime era un idiot sinistru, iar eu aveam de gînd să profit.

Mă întrerup la jumătatea frazei, mă uit țintă în ochii lui injectați și scot „cartea verde", pe care i-o arunc cu nepăsare.

— Am impresia că „micul rege" nu ți-a zis nimic despre mine. Sper că...

— Ne-a ordonat să te ținem în viață, se repezi el cu vorba, privind țintă literele aurii. Puteam jura că văzuse cîndva și cartea albastră a „regelui".

— Aaaaa... N-are încredere în voi. Dar ați scăpat de celălalt, căci altfel..., și încep a-mi clătina capul ca și cum mi-aș declina orice răspundere.

Matahala mă privește cu un aer perplex. Bănuiesc totala lui ignoranță în ceea ce mă privește, și mizez pe grija lui Kingold de a-și menaja subalternii neatenți.

— Acum, că v-ați liniștit cu toții, spune-le băieților să se retragă, pînă îți explic misiunea pe care mi-a încredințat-o Goldie, la sugestia „Comitetului Ecologic Pangalactic"... Și să nu uit, copiii mei, căutați ceva de mîncat ! arunc peste umăr celor doi care mă ascultau respectuoși.

— Îl recunoști ? spun eu, arătînd din nou spre dreptunghiul verde din fața lui.

Grasul șovăia. Ceilalți ieșiseră din cameră. Iar el era silit să înghită tot ce-i spuneam. Nu era chiar prost. Îl auzeam cum gîndește, încet și metodic, cum îi sar pe rînd siguranțele creierului. Apoi se hotărî.

— Mormolocilor, aduceți odată conservele, că vă ia dracu' ! grohăi, apăsînd pe tasta interfonului. Pe urmă se ridică din fotoliu și mă conduse prevenitor spre un loc mai bun.

M-am conformat, acceptînd toată scena ca și cum ar fi fost ceva de la sine înțeles. Îmi plăcea să-l văd umil, așteptînd ordine de la mine. Mă născusem într-o zodie bună.

— Kingold mi-e ca un frate, îi „mărturisii" cu vocea înmuiată de adîncă afecțiune, dar dacă nu mi-ar fi spus ce mă poate aștepta aici, nu i-aș fi iertat-o niciodată !... Oricum, era singura soluție de a mă infiltra între anarhiști...

Burtosul își îngădui să-și scoată batista. Pesemne se și felicita că n-a fost mai dur cu mine.

— Cît e ceasul ?

— 0230 Am...

— Doamne, mă faci să pierd o groază de timp ! Spune, Davis e... ? și fac un gest specific în dreptul gîtului.

— Da, luase legătura cu banda lui de ticăloși...

— Bun ! Atunci pregătește-mi o mașină. La 0500 trebuie să fiu în locul de întîlnire. Și sper, pentru tine, să nu-ți scape un cuvînt din ce s-a vorbit aici, altfel... Repet gestul cu capul ; să nu devină tic.

Unul dintre „băieții“ intră purtînd o tavă pe care aburește o ceașcă. Mă reped la ea ca un consilier grăbit și încep să sorb, fără să-i bag în seamă. Grasul șoptește la urechea celuilalt, discret, cît s-aud și eu :

— Unde-i *Jollyson*-ul ?

— În parcare.

— Adu-l în față și pornește-l. Ține aici un credit liber. Dacă te prind că-l schimbi, te-ai ars ! S-a-nțeles ? Pas alergător !

În timp ce goleam ceașca mi-am adus aminte că hoverul era marca *Jollyson*. Ținîndu-mi emoția în frîu, am pus recipientul fără valoare pe marginea biroului și m-am uitat întrebător la gras, care mă pîndea.

— Gata ?

— Da, domnule. Totul e pregătit. Să vă conduc ?

— Nu, nu, bate la ochi. Mă descurc singur. La opt să-i dai raportul lui Kingold. Direct. Nimănui altcuiva. Sper să nu faci greșeli.

Și înapoi, pe scările acum luminate. Trec nepăsător pe lîngă carcera uitată deschisă. Pereții sînt mîncați de umezeală. A început să mă roadă nerăbdarea. Cînd nu mai aveam nimic de pierdut vorbeam doar de dragul jocului. Acum însă aș putea pierde mai mult decît credeam că o să mai am vreodată.

După ce m-am strecurat în habitaclu și vuietul liniștitor al turbinelor a început să se facă auzit, gardienii mei de mai înainte s-au făcut nevăzuți. Atunci am demarat liniștit, fără să forțez motoarele.

...Soarele crește. Umple de strălucire valurile oceanului, făcîndu-le să zîmbească. Nikolson, legătura lui Davis cu „anarhiștii“, așteaptă în vîrful celei mai apropiate stînci de pe faleză, gata să plonjeze dacă e cazul. Dar nu e. Îmi simte repede gîndurile familiare și se în-

toarce spre mine. Încă nu mă poate vedea prin vegetația ce oprește firavele raze ale răsăritului. Încep să urc spre el. Îmi simt stomacul greu și dureros. Sînt momente cînd pulsațiile reflexe mi se par de nesuportat. Degetele mi se încleștează pe bazaltul fisurat și înaintez. Un ultim efort, și mîna mi se întinde prietenoasă, oferindu-mi ajutorul sperat. Urc alături de el și mă așez la marginea falezei, deșertîndu-mi stomacul de tot ce conținea, inclusiv resturile pastilei albastre care-mi provocase tot răul. Colegul meu de suferință se pusese și el în genunchi, imitîndu-mă. Amîndoi „mulțumeam" de zor aceluiași tîmpit care inventase activatorul telepatic.

— Sărim ? întreb eu, interesat de ce voi vedea în baza lor.

— Da, sărim ! Pune-ți lucrurile în cutia asta.

Mă urmări nerăbdător, apoi îmi luă cutia din brațe, o închise și o aruncă în apă.

— Ajunge singură la bază, îmi explică el. Și-i anunță că venim.

Ne-am aruncat simultan în golul frămîntat de ape la marginea falezei. În cele cîteva secunde ale căderii, am reușit să admir încă o dată discul roșiatic în ascensiunea lui peste orizont.

Înotam spre adîncuri, urmărind mișcările lente ale celuilalt. Apa se lăsa cu greu străbătută, de parcă ar fi vrut să ascundă în adîncul ei taine sacre. La cîteva brațe de noi, peretele de lavă cobora mereu, țintind spre larg forme răvășite. Ne-am apropiat de el, folosindu-l drept scară, înfrîngînd voința oceanului. Privind mai atent, am observat o platformă așezată ca printr-un miracol la intrarea unei grote. Nikolson îmi făcu semn cu mîna, arătînd insistent într-acolo. Ne mișcam grăbiți acum, cînd timpul ne gonea din urmă. Am apucat să intru în grotă și m-am lăsat moale lîngă un perete. Începusem să mă ridic ușor spre tavan, cînd două brațe prelungi m-au prins. Apoi am simțit mușchiul dulceag al unei măști cu oxigen. Mi-am revenit în camera de decompresie, respirînd aer cu toți porii. Scafandrul care mă ajutase încă mai purta balonul de oxigen atîrnat în curele, la spate, și, păstrînd mușchiul în mînă, se gîndea să mi-l ofere din nou. Am refuzat, ridicîndu-mă. Și-a dat masca jos, lăsînd să se reverse în valuri părul negru, greu de apă.

A desfăcut curelele și, rezemînd de un perete balonul, a început să-și scoată combinezonul de cauciuc galben. Era o femeie. Îi admiram trupul superb, iar Nikolson, de care uitasem complet, se oferi să o ajute. L-a refuzat, nervoasă. El ridică din umeri, contrariat, și, întorcîndu-i spatele, se îndreptă spre ieșire. Aerul cald mă învăluia plăcut. În urechi simțeam presiunea ușor crescută. În camera următoare ne așteptau două costume. Unul se odihnea în brațele lui Nikolson.

— Grăbește-te ! se adresă fata. Ești așteptat la dispecerul central. A intervenit o urgență.

Am prostul obicei să cred că nimeni nu mă poate împinge de la spate. „Mai repede" nu înseamnă nimic pentru mine. Dacă mi-ar fi explicat în ce constă urgența, poate aș fi înțeles. Dar așa...

Mă îmbrăcam alene, memorînd tot ce vedeam în încăpere : intrări, mobilier și chiar detaliile anatomo-morfologice ale celorlalți doi. Îi studiam fără jenă, ca și cum ar fi fost două muște nimerite accidental în paharul meu cu lapte călduț. Puțin arogant și enervat. Adoptasem o poziție falsă în această realitate efemeră și mă așteptam să fiu clasat drept imbecil indolent, o specie disponibilă. Nu-mi convenea să fiu păzit ca sfintele moaște, ceea ce s-ar fi întîmplat dacă aveam inspirația să trec drept geniu.

— Unde e respectivul dispecer ? am întrebat în timp ce-mi studiam ținuta.

Nikolson m-ar fi dat dracului, dar îi devenise indiferent ce făceam. Însă acel exemplar feminin, care-și arogase dreptul de a mă dirija, făcu o pauză vizibilă pînă să vorbească.

— Te conduc, e mai dificil de ajuns, pentru tine.

— Aha !

— Cum, aha ?

— Am înțeles !

— Ce ?

Îmi veni și mie rîndul să ridic din umeri. Încă nu terminase cu vestimentația și găsea că mă mișc încet și pricep greu. Eram realmente bucuros. Atunci am ieșit repede din cameră, ignorînd protestele ei. Mergînd de-a lungul coridoarelor, sperînd să găsesc un indiciu, am dat peste un teanc de cartele pe care inițialele RG se lăfăiau, albe. Mă jucasem și altădată cu sistemele radio-ghid.

— Hei, bătrîne, unde-i dispecerul ? șoptii eu spre una din micile folii integrate care stătea acum la mine în palmă.

— „Adresare nepoliticoasă, incorectă semantic. Repetați opțiunea."

— Doresc un traseu optimizat către dispecerul central.

— „Coordonatele dumneavoastră, vă rog."

Coordonate ? Privesc în jur și pe ușa de alături citesc E23, ecluza 23.

— E23. Suficient ?

— „Da, e suficient. Aveți drumul E23, M26, R20,..."

N-am reținut întreaga succesiune de indicative, nefiindu-mi familiară. Dar un robot nu se supără dacă îl pui să repete ceva.

* * *

Ne uitam unul la altul, cercetător, amîndoi la fel de curioși.

— Care-i problema ?

— Ascultă !... încercă el să răspundă, confirmîndu-mi că aroganța era o caracteristică generală a celor de-aici. Mă tratau ca pe un intrus. N-am așteptat ceea ce presupuneam că ar trebui să fie o insultă și l-am întrerupt :

— Dragilor, va trebui să vă obișnuiți cu ideea că nu sînt retardat, arierat, recte cretin, și nici nu mi-am extirpat glanda ideilor. Asta în loc de bine v-am găsit. Și, în continuare, ce secret v-ați pregătit să-mi dezvăluiți ? Repede, că au murit destui pînă să fiu adus aici !

L-am văzut dezumflîndu-se. Nu m-ar fi mirat deloc dacă tipa din ecluză l-ar fi montat împotriva mea. M-am hotărît să aflu.

— Iar în ce privește personalul feminin, pînă acum s-a comportat necorespunzător. Asta ia-o drept încurajare !

Cred că avea mare nevoie de un calmant. Mă uitam la el spunîndu-mi că s-ar putea să sufere necazuri cu dinții, dacă îi strînge mereu așa. Deci, ipoteză validă.

— Sper că nu te-ai supărat ! i-am aruncat eu conciliant.

— O, nu... Ia loc și vezi ce înțelegi din chestia asta ! zise, aruncîndu-mi o casetă în brațe.

Am căutat un player. Era unul în colțul camerei. Am introdus caseta și m-am așezat într-un fotoliu mai comod.

— Da, am exclamat eu în final, e destul de interesant. Asta e singura probă a contactului vizual ?

— Din păcate, e singura.

— Și documentele etnologice ? Ce ai aici nu mi se pare tocmai concludent.

— Nu pot să-ți ofer și altceva. N-am dreptul. Dacă tu, ca biolog, poți să-ți formezi o părere despre film, e bine, dacă nu... Sper că nu ne-am înșelat asupra cunoștințelor tale.

Tăcerea se lăsă peste mine să tragem cortina ! urla o voce interioară, și nu-mi venea s-o alung. Mă așteptasem ca mult-căutata civilizație acvatică să aibă ceva din flexibilitatea grațioasă a delfinului. Și cînd colo...

— Uite cum stă problema..., m-am hotărît într-un tîrziu. O să dezvolt o teorie din aproape nimic. Dacă ipotezele se vor dovedi false, va fi din lipsă de date și nu e vina mea. E clar ?

— Suficient de clar. Ne așteptam la asta.

— Bravo, sînteți prevăzători !

Dispecerul zîmbi amar. Dar, în sinea mea, eu zîmbeam și mai și. Eram pus în situația penibilă de a prezenta un obiect drept ființă. Iar obiectul să fie tocmai nava mea...

— Uite care-i povestea, am rupt eu tăcerea, am două ipoteze de lucru, ambele la fel de probabile. Unu : ființele observate sînt de fapt obiecte artificiale, ceea ce implică o abordare relativ simplă a problemei, doi : sînt într-adevăr ființe, și atunci nu pot să le clasific ori să le determin reguli comportamentale, în lipsa unei cantități satisfăcătoare de date.

— Mda... E greu de decis, comentă el. În orice caz, cercetările noastre în această direcție îți vor fi subordonate ? !

Eram puțin cam sceptic : cum poți să predai controlul unei acțiuni fără a furniza și informațiile necesare.

— ...Ți s-a afectat laboratorul de-alături, LD1. Dacă ai nevoie, îți stau la dispoziție trei oameni.

* * *

— Georg, ia filmul, analizează turbulența apei și estimează viteza corpului. Ce zici ; poți să detectezi deformarea superficială ?

— Bineînțeles, dacă filmul e clar. Aveți răbdare cîteva minute, să văd ce zice calculatorul. David e de părere că am putea încerca o ieșire în zonă.

— Bine ar fi să rezolvăm totul numai cu această ieșire. Nu sînt de acord. Poate, cel mult, să provoace complicații. Nu uita că filmarea a fost făcută automat.

— Bine, șefule, o să-i transmit. O să fie tare supărat.

— Să-i fie de bine! A terminat de etanșat echipamentul pe care i l-am cerut?

— Da, șefu'...

— Perfect, vezi ce-i cu filmul!

Să lucrăm brutal, contact direct, la-la-la, la-la-la... Exact stilul dispecerului. Mi-a dat oameni bine instruiți. Treaba lui. Pot să mă descurc și singur în problema asta. De fapt, trebuie să mă descurc singur. Mă gîndesc cu tristețe la optimismul lor. Au impresia că-l pot opri pe Kingold, că ei ar putea întoarce din drum omul care se folosește de neputința unei științe...

Răsfoiesc într-o doară filele pe care am notat ce mi-a povestit Claude înainte să debarcăm. Le știu perfect conținutul, dar asta nu mă deranjează. Bănuiesc doar că lipsește o informație esențială, pe care toată lumea se străduiește să n-o divulge. Iar eu nu mai am timp s-o caut.

— A, Georg, ai rezultatele?

— Oarecum. Dacă absența turbulenței îți este de ajutor...

— Da, Georg, asta e specifică vieții acvatice. Mai departe?

— Nu am găsit deformații propriu-zise, ci mai curînd o restructurare morfologică, aparent aleatoare. N-am putut discerne o periodicitate anume...

— Restructurare morfologică. În ce sens?

— Poate fi modelată ca deplasare relativă a două domenii — cel exterior, cu proprietăți extrem de interesante din punctul de vedere al elasticității și plasticității, și cel interior, mai dur...

— Poate fi corelată această modificare cu variația vitezei?

— Da, chiar foarte aproape de liniaritate.

— Ca să vezi... Care-i viteza maximă?

— Nu poate fi estimată. S-au observat variații foarte mari ca direcție. Calculatorul nu poate lua o decizie, din lipsă de date.

— Da, îmbucurător !

Nimic nu mă face să cred că amicii mei păstrători de secrete și-au dat seama că au sub ochii lor una din noile nave ale ecologiștilor. Și nu cred că le voi spune. Căci și eu am secrete, poate chiar mai importante decît ale lor. Așa gîndeam eu, privindu-l pe Georg, care aștepta să continuu.

— Pregătește echipamentul ! Voi face, totuși, o ieșire, m-am hotărît eu subit.

Mă plictisisem aici. Am început să-mi strîng lucrurile. M-am uitat la dreptunghiul verde cu aparențe de ceramică, gustînd anticipat plăcerea de a-l strînge între degete. Georg părăsise de mult încăperea. M-am ridicat din fotoliu și am luat-o pe urmele lui, spre ecluză. Misiunea mea pe această planetă de ceară, modelată de inconștienți, se încheiase.

SFÎRȘIT

PRIMII PAȘI, ÎNTÎIUL DANS...

Roverul se tîra monoton pe sfărîmăturile de rocă ce acopereau solul. Ici-colo se iteau colți stîncoși. Jim nu prea avea încredere în vehicul. Prefera o șenilată, roțile șubrede părîndu-i-se cam riscante. Pentru el nu contau plăcile blindate ce protejau anvelopele, poate doar trepidațiile transmise cînd segmentele de titan se agățau de cîte un bolovan mai mare. Lîngă el, stînd relaxat în „scoica" din stînga, Dan, mereu pregătit să treacă pilotajul pe manual, supraveghea traseul. Jim își controla „porția" lui de instrumente tip nucă-tare și nu mai avea timp să scruteze orizontul, în apropierea căruia se deplasa, imperceptibil, terminatorul. Piscurile strălucind în lumina roșie a astrului central reprezentau doar una din priveliștile pe care naufragiul îi silea să le admire. Jim îl blestema zilnic pe individul ce proiectase linia de asamblare a robotului ce provocase defecțiunea... și așa mai departe. Era irascibil din fire, dar — și asta conta — era cel mai bun mineralog care putuse fi luat în expediție. Acum, șansa celor de pe astronavă stătea în abilitatea lui de a găsi zăcămintele necesare în subsolul acestei planete pustii, întîlnită înainte de naufragiu... Și aceasta le fusese dată de steaua lor norocoasă sau ghinionistă, căci poate de la ea se trăgea totul... Jim, gîndindu-se la tot buclucul, măcina mai avan din măsele.

Fu nevoit să se trezească la realitate cînd veni rîndul gravimetrului să fie examinat.

— Oprește aici ! rosti în laringofon.

Dan întoarse viziera spre el și, văzînd clătinarea afirmativă a calotei celuilalt, transmise comanda de oprire. Sub rover, antenele detectoarelor se învîrteau. O sondă scormoni în sol, extrăgînd o carotă apreciabilă. Cînd to-

tul se termină, vehiculul porni mai departe, ca un cîine ce adulmecase urma vînatului. În pîntecul lui, probele fuseseră deja analizate și clasate ca pozitive. Acum se delimita volumul zăcămîntului. Privind ecranul din față, Jim savura deja bucuria celui care dezgroapă o comoară. Nu ridică ochii decît după ce Dan îi atrase atenția.

— Ai văzut meteorul ?

— Nu. Ce meteor ? Unde ?

— Departe, în față, spre dreapta. Ardea cu o flacără ciudată...

— Prostii, nimic nu arde aici ! Nu e atmosferă. Ți s-a părut...

— Nu mi s-a părut, Jim, am văzut foarte clar !

— Dar îți repet că... Erau îndreptate tot în jos, nu-i așa ?... Repede, la bază ! Avem oaspeți ! Aia era o navă frînînd la asolizare. Altfel nu se explică.

— Ați făcut bine că v-ați întors... Deja am interzis toate comunicațiile radio. Nu știm cine sînt, ce vor ; doar atît : sînt tare grăbiți. N-au parcurs decît jumătate din orbită. După calculele noastre, e strictul necesar. Poate au încasat un bolovan în burtă, ca și noi... Păcat, Jim, nu știu cum o să exploatăm zăcămîntul, dacă ei ne vor împiedica ! Oricum, ați făcut o treabă bună.

— Mulțumesc, Bert ! Exploatarea nu cred că va ridica probleme. Ei au căzut dincolo de orizontul local. N-au cum să ne simtă, dacă vom fi prudenți. Trebuie s-o facem ! E singura noastră șansă de salvare. Avem ceva noroc săpînd în apropiere pentru combustibil, dar structurile avariate cu ce le înlocuim ?

— Fiecare din noi ar spune același lucru : să încercăm ! interveni Dan. De ce atîtea ezitări ? Să nu compromitem totul definitiv. Și despre obiect ce se știe ? Am înțeles că a fost urmărit din vreme.

— Examinînd puterea motoarelor în raport cu decelerația, are cam două sute de tone, aproximația e de zece procente. Destul de mică nava... Nu pare să vină de foarte departe. Construcția e cu totul aparte, dar principial seamănă cu a noastră.

— Bert, spectrul de emisie în efuzoare l-ai analizat ? Sînt și elemente grele, nu-i așa ?

— Exact, Jim. Mercur și altele, apropiate.

— Bine, m-am liniștit ! S-ar putea să ne caute...

— De ce ?

— Singurul zăcămînt exploatabil de mercur e în apropierea noastră.

— Drace !

— Eh, și tu... ! Consolează-te, fii bărbat ! Contactăm și noi o civilizație... Acasă or să ne felicite ! Să vezi atunci bucurie ! Dar vino-ți în fire, omule ! Nu trimitem odată automatele la zăcămînt ? Vrei să murim de bătrînețe ? Asta-i boala voastră, a astronauților... Vă emoționați la fiecare întîlnire !

Cel Robust plutea nervos de-a lungul pupitrului de comandă. Își amortizase cu succes impactul cu pereții cabinei și nu resimțea șocul aplanetizării. Ceilalți însă nu manifestau aceeași vioiciune. Unii tăceau și această absență din partea lor îl îngrijora. Neliniștea pentru soarta celui din apropiere îi cuprinse pe toți cei care mai erau conștienți. Începu o activitate febrilă, de scurtă durată, ce se sfîrși cînd și ultimul dintre ei își reveni. Din fericire, nimeni nu se afla în compartimentul depresurizat în momentul ciocnirii cu asteroidul. Robustul se simțea învăluit de o bucurie calmă.

„Înțeleptule, toată lumea e teafără. Am verificat stricăciunile, nu sînt ireversibile. Vreau instrucțiuni."

„Tu, Cel-mai-Robust, sper să fie corectă afirmația despre avarie. Timpul ne este limitat. Știi că la punctul de întîlnire prietenii noștri nu pot aștepta decît patru perioade. Dacă nu ajungem la momentul stabilit, părinții noștri vor fi nemulțumiți. Află ce materiale sînt necesare și dacă reparațiile pot fi efectuate cu ce avem la bord."

„Înțeleptule, nu te dezminți."

Cel Robust se gîndi o clipă privind tabloul de bord, cu display-ul mare luminîndu-se în acel moment. Urmări simbolurile ce-i arătau diagnosticul avariei și posibilitățile de înlăturare. În acest răstimp, prin navă circula un gînd de la Cel Sensibil.

„Am sesizat prezențe străine. Le înțeleg uneori, dar sînt foarte confuze. Mi-e teamă că planeta e locuită."

Robustul se neliniști puțin. Imaginea defilă o idee mai repede cînd el făcu un salt involuntar. Își recăpătă controlul. Emoția fusese totuși prea puternică. Apoi, altă lovitură, de astă dată previzibilă : blindajul era smuls pe

o suprafață considerabilă ; aveau nevoie de magneziu, titan și, printre altele, mercur.

„Planeta nu e locuită. E vizitată temporar de o altă navă. A venit aici înaintea noastră. Robustule, am înțeles că mercurul s-ar afla în apropierea lor. Au cu ei un Văzător ce găsește mineralele de care au nevoie. Ai putea eventual să aduci cîteva recipiente pînă aici. Ei au posibilitatea să le extragă."

Cel Sensibil se gîndi la altcineva. Apoi Înțeleptul se suprapuse peste învălmășeala din mintea Robustului.

„Ne-am descurca perfect dacă le aduci aici. Nu putem risca un contact direct. Știi că nu avem timp."

„Bine. O să-i fac să creadă că li s-au dereglat mașinile. Dar dacă ei ajung aici, nu acționez asupra lor."

„De acord", replică Înțeleptul.

Bert urmărea datele contradictorii transmise de stațiile de excavare. Mai ales exploatarea cinabrului mergea greu. Rareori auto-containerele ajungeau pînă în cala astronavei. Multe se pierdeau pe drum, pornind, absurd, în direcții fără sens. Și cum erau dotate cu emițătoare de mică putere — măsură de prevedere față de „ceilalți" — contactul era rupt chiar sub limita de zece kilometri. Și majoritatea celor care dispăreau făceau tentative disperate — normale logic — de a mări puterea motoarelor, pentru a se deplasa în direcția corectă, evident fără efect.

— Adam, vreau să măriți puterea de emisie la transportoare și să le goniometrați ! Trebuie să aflu unde se duc !

Bert bănuia cam cine era vinovatul, Jim îl avertizase, dar nu-i venea să creadă. Totul părea neverosimil. Mai văzuse el demonstrații de levitație, dar nu la scara aceasta. Altceva nu putea fi — automatele de supraveghere nu semnalau absolut nici o prezență străină. Doar că zece containere erau încărcate și nouă dispăreau. Se mulțumeau cu puțin, își zise amar Bert.

— Adam, ai trimis comanda pentru modificări ?

— Da, au și început să plece primele. Se deplasează în coloană spre sud-vest. Unde crezi că se duc, sau sînt duse ?

— Spre cealaltă navă. E acolo... Am impresia că se grăbesc. Nu prea-și pierd timpul cu vorba !

Bert își cuprinse fruntea în palme, plîngîndu-și soarta. Dacă situația se perpetua, cînd aveau oare să mai plece ?

— Ai poziționat exact destinația ?

— Exact.

— Bine. Anulez camuflajul radio. Emițătoarele la putere nominală. Adam, modifică programul transportului pînă la noi dispoziții : direcția NAVA X ! Combustibil cît e necesar, fără restricții ! S-a înțeles ?

— Da. Am și început. Sper să ne aprecieze darul...

— Nu darul, ajutorul ! E o diferență. Sper să o simtă și ei. Ascultați, cu toții : dacă îi ajutăm să termine repede, scăpăm de ei și ne facem și noi treaba. Dacă cineva se opune, să ne spună și soluția lui... Atît !

Bert se lăsă pe spate în fotoliu, cu ochii înroșiți de nesomn. Prea avuseseră multe ghinioane. Printre ele, un motor secundar-anterior care nu putea fi reparat. Se consolase cu ideea, după ce căutase cu echipa de tehnici o soluție rezonabilă. Nu exista nici măcar o soluție extravagantă. Nici una. Se gîndi la cealaltă mină. Cum se descurcau băieții acolo, nu știa. Dădu comenzile necesare pentru stabilirea frecvenței și apoi rosti în microfonul emițătorului :

— Jim, aici Bert ! Poți vorbi în clar. Am ridicat restricția.

— Aici Jim. Bert, cum e pe-acolo ? V-au căutat amicii ?

— Ne-au căutat și nu prea. La voi merge ?

— Da, în cîteva ore punem totul la punct. Aici n-au apărut.

— Nici la noi. Doar ne deturnează minereul. Cred că nu pot să și-l extragă singuri. Sau se grăbesc. La voi nu s-a întîmplat nimic ciudat ?

— Absolut nimic. Ia zi-mi, cum dispar ditamai cutioaiele ? Sper că le urmărește unul de-ai noștri...

— Să-i spunem levitație. Telekinezie... Cunoști problema, nu ?

— La naiba ! Sînt talentați amicii. Cred că au și telepați, toată bucătăria... Telepatul nostru cum se simte ? Vorbește imediat cu el ! Nu că ar fi necesar, da' așa-s eu, mai spăimos din fire. Hai, salut ! Cum termin, mă întorc.

— La revedere !

Bert opri emițătorul și se aplecă spre interfon :

— Banic, pe puntea de comandă ! Banic, sînt Bert. Am nevoie de tine !

Alături de Cel Sensibil, Robustul își ținea ochii închiși. Stăteau amîndoi în levitație. Bineînțeles că Robustului i se părea mai politicos să plutească la același nivel și nu-l lăsase pe celălalt să atingă podeaua. Vedeau amîndoi aceeași imagine a planetei uscate pe care se plimbau cutiile aduse spre ei de Robust. Îi interesa minereul din ele, așa încît nu observară, de la început, că unele veneau singure, fără ca asupra lor să fi acționat vreunul dintre ei.

„Înțeleptule", chemă Robustul cînd se lămuri că activitatea lui devenise inutilă, „cineva și-a dat seama că sîntem aici și ni le trimite intenționat".

„Foarte bine. Mă bucură atitudinea lor. Cum au aflat de noi, aș vrea să știu."

„Cel Sensibil mi-a transmis că au telepat la bord."

„Nu e prea antrenat. Gîndește ca ceilalți."

„E de apreciat, pentru ei. Atît voiam a ști."

Înțeleptul își roti privirea prin încăperea imaginară mereu persistînd în mintea sa și, văzînd unul din pereți acoperit de o ciudată pată roșie, se apropie de ea.

„Făurarule, vreau să știu ce e cu cinabrul. Dacă ai neplăceri cu celelalte metale, fă comanda !"

„Înțeleptule, am toate din belșug. Deja rezervoarele sînt pline. Doar o singură problemă rămîne. Magneziul nu poate fi prelucrat. E într-un compus complex și reacționează imediat. Cum găsește puțin oxigen îl înghite. Iar noi avem nevoie de el pur."

„Mă gîndesc, și cînd voi găsi soluția vei afla răspunsul."

Cel Înțelept era puțin îngrijorat. Magneziul era necesar pentru structura de rezistență. Dar cum ar fi putut să-l obțină ? Simțea pînă și cantitatea aproximativă de care era nevoie. Ducea însă lipsă de o idee...

— Hai, Banic, spune repede ce-ai aflat ! îl îndemnă Jim. Sînt telepați ?

— Toți. Am impresia că nici unul nu vorbește. La ei, totul e sentiment și senzație. Unul e puternic — cel care

ne făcea să scăpăm de grija transportoarelor —, altul — înțelept, și tot așa... Gîndurile zboară de la unul la celălalt, completîndu-se, corectîndu-se reciproc. Acum se chinuie cu toții să obțină magneziu.

— Magneziu, spui ? ! sări Jim, întrerupîndu-l pe Bert chiar cînd acesta deschisese gura. Le dăm noi magneziu și ei ne repară motorul ! Pun pariu că se pricep, altfel la ce naiba le-ar fi trebuit mercurul ? Hai să încercăm, vrei, Bert ? Noi avem tot timpul, ei nu. Mereu lasă impresia că s-ar grăbi.

— De unde magneziu ?

— Din minereul de titan. E sumedenie... Pe planeta asta, îți pică ori totul deodată, ori nimic. E ușor de rafinat. Ne putem dispensa de una din cuvele de electroliză. Se opune cineva ?

— Nimeni, răspunse Bert pentru toți.

— Banic, ce crezi, ei ar accepta să ne ajute în schimb ?

— Cred că da. Mă autorizați să comunic cu ei ?

Toți cei din sală se uitară unii la alții. Teama și prudența făcură loc curiozității. În definitiv, străinii nu fuseseră agresivi.

— Îți dai seama ce răspundere îți asumi ? Știm că ești la fel de nerăbdător ca și noi să cunoști acele ființe, dar..., — aici Bert se opri, inspirînd adînc. — ... Dar din acest contact se poate naște la fel de bine fericirea cît și moartea a două civilizații. Procedează cu cea mai mare atenție posibilă ! Nu ești singur ! Nu sîntem singurii !

— Nu vă fie teamă ! A te avînta în necunoscut e doar parțial o plăcere. În orice caz, există agresiuni mentale pentru intruși ca mine... Știu prea bine ce riscuri îmi asum. Acum mă retrag, pentru ultimele pregătiri. Bert, aș vrea să mă asiste un medic. În cazul în care aș reacționa anormal, să mă adoarmă imediat.

— De acord ! Ești liber... Ai putea începe peste o oră, să fim și noi gata.

— Îmi dai voie, Bert ? Adam, te rog, pregătește cît mai repede o încărcătură de magneziu ! O expediem pe calea obișnuită. Noi am terminat cu structura de rezistență, nu ?

— Încă mai avem de fixat blindajul în sectorul cincisprezece, în apropierea ecluzei. E o zonă delicată.

Cu toții își concentrară atenția în diverse direcții, împărțindu-și sarcinile, urmărindu-și îndeaproape propriile atribuții. Priviți din exterior, ar fi părut teribil de imperfecți, avînd totuși un scop comun și, în consecință, devenind eficienți.

„Ce poate fi asta, nu știu. Urmărește mai departe, Sensibilule. S-ar putea să ne folosească."

„Mă întreb cum poate să suporte căutarea asta fără chip. Dacă îl sugestionez puțin, scap de el."

„Nu, să n-o faci ! Avem nevoie de ei. Sînt înțelegători. Tu vrei să scapi de cel care-ți oferă ce are în mijlocul pustiului ? Gîndește bine și renunță ! Eu voi intra în contact cu el."

„Bine, vom fi toți în contact cu el. E îndeajuns de sigur și de ușor să te oprim fără ca celălalt să-și dea măcar o clipă seama de ce a fost în realitate."

„A devenit mai insistent. Eu încep, oricum."

Banic, capul de pod și reprezentantul Celor-ce-Oferă, deveni brusc conștient de noua lume, de posibilitățile nelimitate ale civilizației care trimisese un asemenea echipaj.

„Tu, care vrei să ne ajuți, fiu al Celor-ce-Oferă, ne-ai pătruns taina și ai privilegiul să o poți cunoaște în continuare. Căci fapta ta ne bucură, dîndu-ne șansa să ne întoarcem spre casă. Avem motive să credem că frații tăi îți seamănă — spune-le și lor să se bucure."

„Înțeleptule, nu pot zice că am acționat singur. Nici la voi nu e acest obicei. Însă mă gîndesc la dorința noastră de a porni de aici cu forțe proaspete și cu nava integră. Unul din motoare e defect."

„Da, vedem imaginea în tine. Avem și noi motoare asemănătoare. Mulțumirea noastră va fi să vi-l reparăm."

„Pentru noi ar fi de ajuns și cîteva sfaturi."

„E mai simplu să vi-l reparăm. Cel Robust se apropie de voi. Adio !"

„Deci au primit bine magneziul nostru", gîndi Jim, urmărind alături de Bert umbra mișcătoare care se agita în jurul motorului defect.

— Ai auzit ce spunea omul nostru... Ca să vezi politețea întruchipată unde zăcea ! Dar n-au lăsat să scape nimic despre ei. E, totuși, un miracol că am aflat unii

despre alții ! Puteam să rătăcim în spațiu ani în șir și să rămînem la fel de ignoranți. Nu cred că ne vor da adresa lor. Sînt foarte suspicioși...

— Și noi sîntem la fel de suspicioși, Bert ! Îi înțeleg.

— Mă rog, felicitări ! Care ființă inteligentă nu se ferește de contactul cu altă ființă inteligentă, total străină însă propriei sale condiții ? E vorba mai mult de o tactică de autoconservare. Iar în situația în care ne aflăm, eșuați pe un bolovan rătăcind în vid, nu cred că sîntem de invidiat !

— Ai dreptate, dar nu asta-i esența problemei — am tot ocolit-o.

— Jim, nu am nimic cu modul tău de a acționa... Urmezi un sistem, și e foarte bine. Pentru tine, orice amănunt e la fel de important. În ceea ce mă privește, însă, amănuntele pot fi de multe ori neglijate. Îmi spun că nu văd. Trec peste ele. Dar cînd întîlnesc unul semnificativ îl forțez să-și dezvăluie înțelesul. De ce s-ar grăbi ceilalți ? De ce ne acordă atît de puțină atenție ? Pentru că nu au nevoie de experiența noastră... Am muncit, ne-am străduit pentru ei și ne răsplătesc așa cum știu. O strîngere de mînă, o carte de vizită fără adresă, căci ei n-au adresă. Pot ajunge pretutindeni. Știi ceva, am o bănuială. Cred că acum se duceau la o întîlnire. Vor întîrzia puțin, ca domnișoara care a pierdut un fleac de timp căutîndu-și pantofii asortați, dar domnul, politicos, o așteaptă.

— De unde le scoți, Bert ?

— Nu le scot. Le pun cap la cap și visez. Noi sîntem fetița cea mică. De-abia am făcut primii pași. Întîlnirea aceasta e prima noastră lecție în făcutul fundițelor. Nava noastră are de toate, e drept, dar nu e cochetă. E ca un bocanc de schi, pus alături de un condur de dans. Trebuie să creștem, Jim ! Singuri. Să nu așteptăm ajutorul altora. Privește, motorul funcționează ! Ai fost atent ? După ce s-a îndepărtat i-a făcut și proba... Bun băiat ! Nu m-ar mira ca acolo să fie cîteva lucruri neobișnuite, adaptate ingenios la mecanismele noastre greoaie... Hai, Jim, cheamă echipajul pe puntea de zbor ! A sosit vremea să ne grăbim și noi !

SFÎRȘIT

Editura Labirint

IN SERIA „CLUBUL SF"

AU APĂRUT

DĂNUȚ UNGUREANU
DIN NOU ACASĂ

AUG. CORNELIU GIAGIM
CONSTANTINA PALIGORA
HOȚUL DE AMINTIRI

GEORGE ANANIA și ROMULUS BĂRBULESCU
RĂZBOI CONTRA SFINXULUI

CĂTĂLIN IONESCU
LUCIRILE DEȘERTULUI

MIRCEA LIVIU GOGA
CRUCEA SUDULUI

Urmăriți și cumpărați

LABIRINT

Lei 10

Franzelari 25 București P.O. Box 18-122